

Біблія.

Все про Біблію

Підготувала :
учениця 8-А класу
Борщівської ЗОШ І-ІІІ ст.№1
Магус Ірина

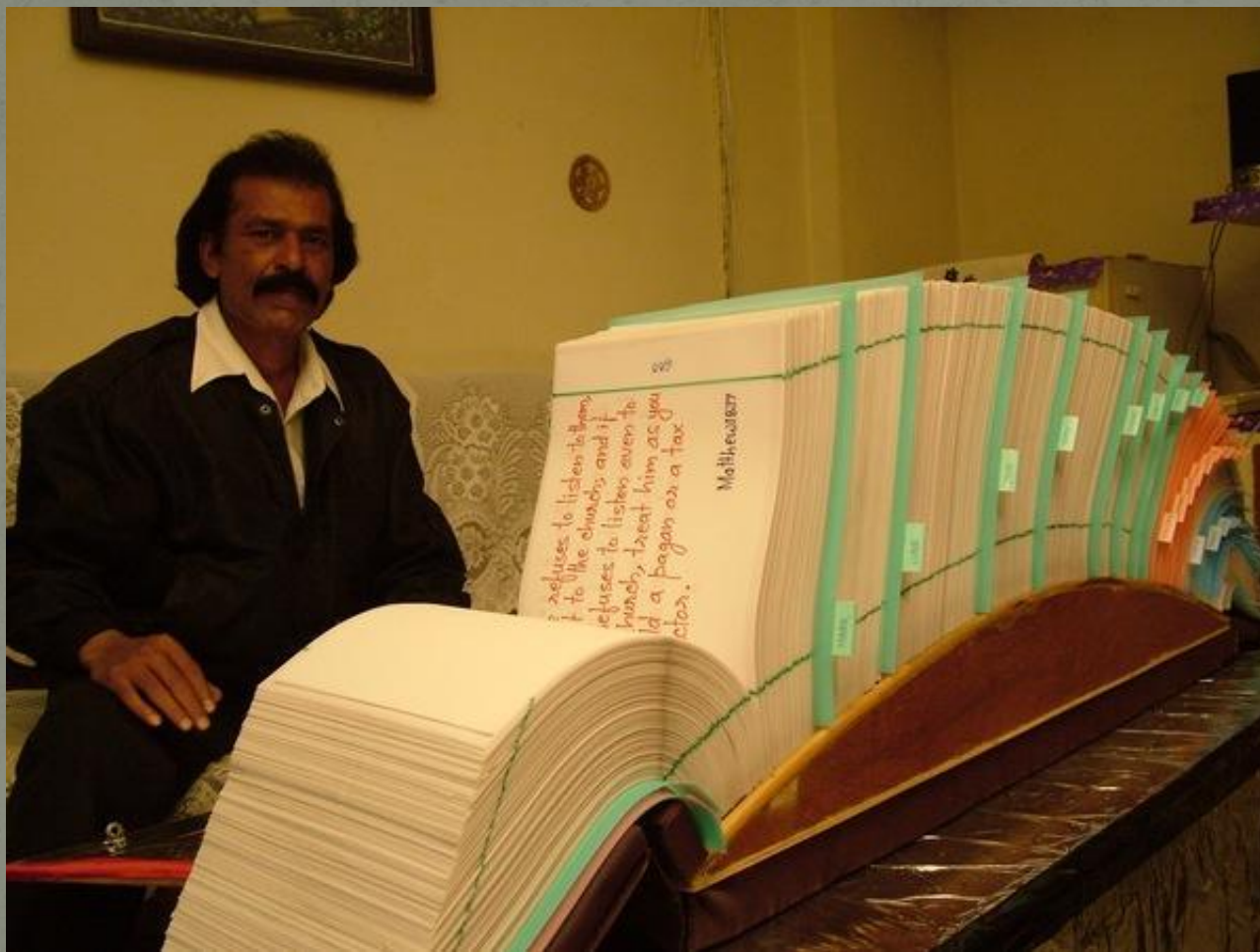

Слово «Біблія» - грецьке, воно означає – «книги». Але якщо трохи заглибитись у значення цього слова, то виявиться, що в основі його лежить географічна назва – найменування стародавнього сирійського міста (греки звали його Библос).

Біблія – світло спасіння

Найбільша рукописна Біблія.

Старий Заповіт

Старий Заповіт або Старий Завіт — перша частина Біблії, що по обсягу складає близько трьох четвертих усієї Біблії. Старий Заповіт нараховує 50 книг у православних, 45 у католиків, та 39 у протестантів, написаних переважно старосврейською мовою. У них розповідається про створення світу, гріхопадіння, взаємини Бога з вибраним ним народом Ізраїлю. Через увесь Старий Заповіт простежується обіцянка Бога відновити посередництвом Месії (спасителя) зруйновані гріхом відносини із Богом.

Новий Заповіт

Новий Заповіт — друга частина Біблії, що містить у собі **27 книг**. У Новому Заповіті розповідається про прихід на землю Месії (Христа) від Бога, Сина Божого, щоби він помер за людей і таким чином відкупив їх (від успадкованого ними від першого чоловіка Адама, та його дружини, Єви) гріха (про що розповідається і у Старому Заповіті). Будучи на землі, і проповідуючи про Небесне Царство Боже, Ісус (Месія) вибрав дванадцять апостолів (один з яких зрадив його) і доручив їм поширювати його вчення по цілому (знаному в той час) світі.

Новий Заповіт

- Окрім самої Євангелії у Новому Заповіті, є і інші книги, де розповідається і стає відомо про виникнення та існування перших общини християнства. Апостоли у своїх посланнях (листах) до церков навчають тóму, щó саме необхідно для спасіння, а також надають поради для повсякденного життя.

Остання книга Нового Заповіту: Об'явлення — символічною мовою розповідає про другий прихід Христа на землю в якості Царя Божого Небесного Царства; про кару для тих, хто не повірив у Христа і не виконував його волю; про вибір співцарів у його царстві, правлячих над підданими на землі; про небесне місто збудоване Богом; про знищення розпустниці, названою «Вавилон Великий», символічним звіром; про війну Бога з земними царями — Армагеддон, провокуємі Божим ворогом — Дияволом.

Продовження Старого заповіту

Більшість вчених вважає, що книги Старого Заповіту створювались або складались у період між 12-м та 2-м століттями до н.е, тобто до народження Ісуса Христа. Основою формування канону Старого Заповіту служили перекладені з єврейської мови грецькі тексти Септуагінти (2 ст. до н.е.), а пізніше латинський переклад Вульгати (4 ст. н.е.). Канон Старого Заповіту має деякі відмінності у різних християнських конфесій. Всі конфесії визнають єврейський канон, що містить 39 книг (т. зв. «протоканонічні книги»), православні та католицькі видання включають також одинадцять второканонічних книг, які деякими протестантськими організаціями вважаються апокрифами.

Продовження Нового Заповіту

Процес формування Новозавітнього канону полягав в об'єднанні книг, які Християни знайшли Богонатхненними для поклоніння й повчання в тій історичній ситуації, в якій вони жили, а також такими, що не суперечать Старому Заповіту.

Всупереч поширеній хибній думці Новозавітній канон не був швидко створений на великому бюрократичному Церковному соборі, а швидше розвинувся протягом кількох століть, хоча це не говорить, що офіційні Собори і рішення взагалі не торкалися даного питання.

У той же час думка про існування повного і чіткого Новозавітнього канону із самого початку, тобто з часів Апостолів, не має історичного підґрунтя. Канон Нового Заповіту, як і Старого є результатом розвитку в процесі, що підсилювався полемікою зі скептиками, як всередині Церкви, так і за її межами.

Продовження Нового Заповіту

У перші три століття Християнської Церкви, християни, схоже, не мали загальновизнаного Новозавітнього канону. Новозавітній канон в сучасному вигляді вперше був викладений Афанасієм, єпископом Александрії, в 367 році в листі написаному церквам в Єгипті. До того часу канон став більш-менш сталим.

Таким чином затвердження канону Вселенським Собором стало лише формальним його визнанням, а не створенням чи відбором книг, які можна було б до нього включити, бо сам Бог діяв через вірних йому людей, скеровуючи їх на всіх стадіях процесу з визначення священних книг, що в повній мірі викладають Його волю для людей.

Висновок

У наші дні необхідно, щоб у викладанні Закону Божого мали місце елементи апологетики (захисту віри), що раніше, за усталеного і твердого способу життя, не було потрібно.
